

KARTĄ VIDURY ŽIEMOS, KAI SNAIGĖS KAIP PLUNKSNOS IŠ DAN-
GAUS KRITO, SĖDĖJO KARALIENĖ PRIE LANGO, APTAISYTO JUOD-
MEDŽIO RĖMAIS, IR SIUVO. Taip siūdama ir žvilgčiodama į krintantį
sniegą, įsidūrė adata pirštą, ir trys kraujo lašai nulašėjo ant sniego. O kad
raudonumas baltame sniege taip gražiai atrodė, tai ir pagalvojo ji sau vie-
na: „O, kad aš turėčiau vaikėlį, baltą kaip sniegas, raudoną kaip kraujas ir
juodą kaip to rėmo medis.“

Neilgai trukus jai gimė dukrelė, ir buvo ji balta kaip sniegas, raudona kaip kraujas, o plaukučiai juodi kaip juodmedis, todėl ir praminė ją Snieguole. Bet vos tik kūdikis gimė, karalienė ėmė ir numirė.

Po metų karalius vedė kitą pačią. Ta buvo graži moteris, bet didelė puikuolė ir negalėjo pakęsti, kad kas ją gražumu pranoktų. Ji turėjo stebuklingą veidrodėlį, būdavo, atsistos priešais jį, žiūrisi ir klausia:

*Veidrodėli, veidrodėli, daugžiny,
Kas yra gražiausia visoje šaly?*

Ir veidrodėlis atsako:

Ponia karalienė čia esi gražiausia.

Ir džiaugiasi ji patenkinta, nes žino, kad veidrodėlis teisybę sako. Snieguolė tuo tarpu augo ir gražėjo, o kai jai suėjo septyneri metai, ji buvo tokia graži kaip giedri pavasario dienele ir gražesnė už pačią karalienę. Ir kai sykį karalienė paklausė savo veidrodėlį:

*Veidrodėli, veidrodėli, daugžiny,
Kas yra gražiausia visoje šaly? –*

tas jai taip atsakė:

*Ponia karalienė čia esi gražuolė,
Betgi daug gražesnė už tave Snieguolė.*

Išsigando karalienė, pagelto ir pažaliavo iš pavydo. Nuo tos valandos, kai tik kur pamatydavo Snieguolę, širdis jai krauju užvirdavo – taip baisiai jos nekentė. Pavydas ir puikybė tarpo jos širdy kaip piktžolės, augo vis didyn ir didyn, nedavė ramybės nei dieną, nei naktį. Galų gale pasišaukė ji vieną medžioklį ir sako:

– Išvesk mergiotę į girią, aš nenoriu jos daugiau akyse matyti. Nužudyk ją ir kaip ženklą, kad padarei, kaip liepta, parnešk man jos plaučius ir kepenis.

Medžioklis taip ir padarė, nuvedė mergaitę į girią, ir kai išitraukęs medžioklinį peilį jau taikėsi persmeigti Snieguolei nekaltą širdį, mergaitė pravirko ir sako:

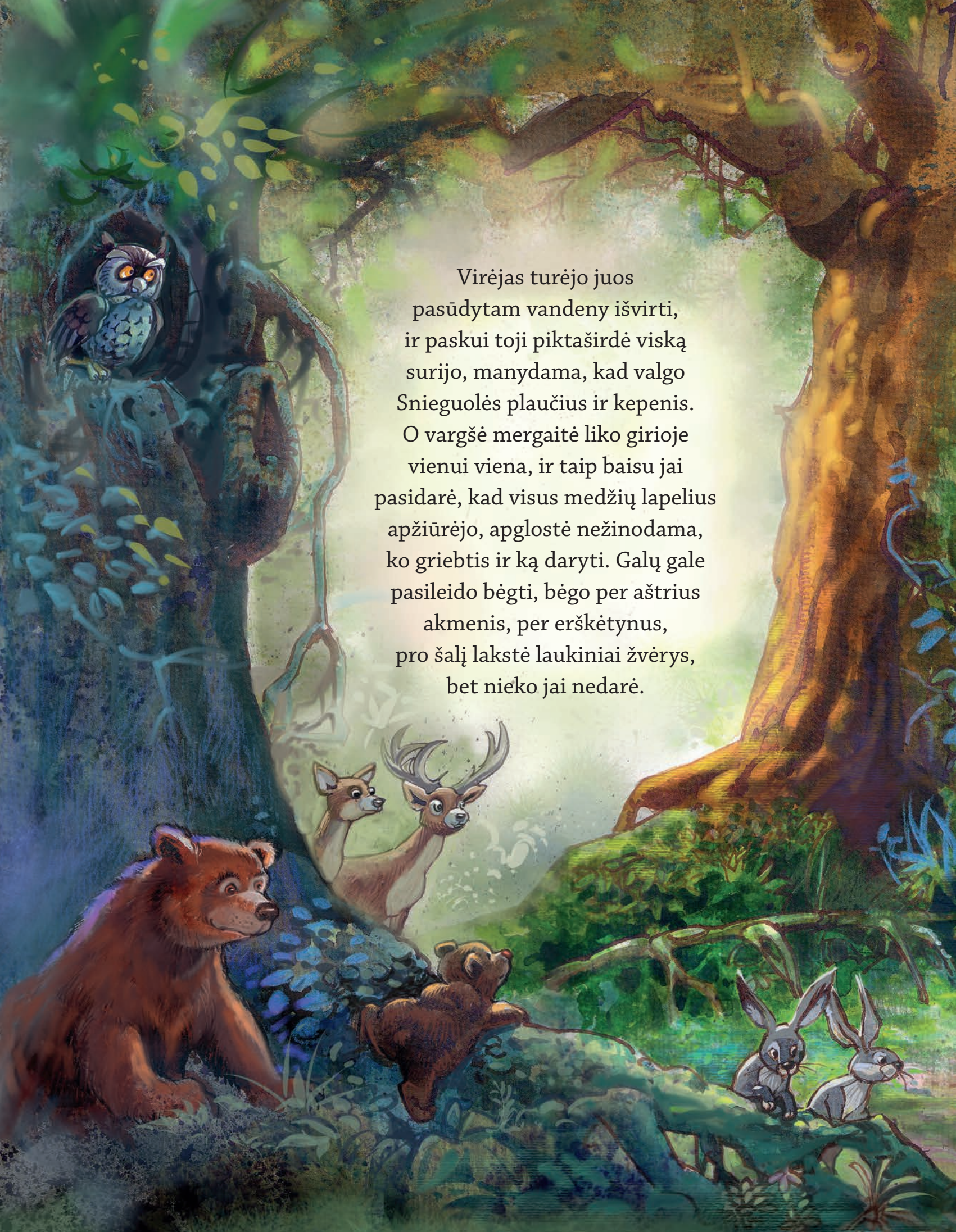
– Ak, gerasis medžiokli, palik mane gyvą; aš nueisiu į tamsią girią ir niekada namo nebegrįšiu.

Ir kad ji buvo tokia graži, medžiokliui jos pagailo, ir jis tarė:

– Tai bėk sau, vargšele.

„Laukiniai žvėrys netruks tave sudraskyti“, – pagalvojo pats sau vienas, ir tarsi akmuo nuo širdies nusirito, kad nereikės jam mergaitės žudyti. O čia dar beatbėgęs jaunas šerniukas, medžioklis tuoj nugnybo jį, išėmė plaučius ir kepenis ir parnešė kaip ženklą karalienei.

Virėjas turėjo juos
pasūdytam vandeny išvirti,
ir paskui toji piktaširdė viską
surijo, manydama, kad valgo
Snieguolės plaučius ir kepenis.
O vargšė mergaitė liko girioje
vienai viena, ir taip baisu jai
pasidarė, kad visus medžių lapelius
apžiūrėjo, apglostė nežinodama,
ko griebtis ir ką daryti. Galų gale
pasileido bėgti, bėgo per aštrius
akmenis, per erškėtynus,
pro šalį lakstė laukiniai žvėrys,
bet nieko jai nedarė.